

‘Een ontspannen ritje’

Vrijwilligers verkeersexamen: ‘n lekker dagje niks doen’

■ Lastig oversteken van de Boslaan naar de Noordzijde.

© De Noordoostpolder, meer foto's op www.denoordoostpolder.nl

Over je schouder kijken, je hand uitsteken, zonodig afstappen voor ‘haaiantanden’, stoppen voor rood. In theorie weten de basisschoolleerlingen uit groep 7 of 8 wat te doen als ze op de fiets aan het verkeer deelnemen. Maar nu de praktijk nog.

EMMELOORD - Verregend en met een kleur van inspanning en een zucht van verlichting stapt Myrthe Lubbers dinsdagmorgen om kwart voor elf van haar fiets. Zij heeft net de fietsroute - uitgezet door VVN Noordoostpolder en de politie - van en naar het politiebureau in Emmeloord afgelegd. ‘Moeilijk? Nee hoor!’ Ik ben het gewend. Ik ga vaak alleen of met een vriendinnetje boodschappen doen’, zegt de leerling van groep 7 van de Sint Jozefschool uit Emmeloord. ‘Ik had me ingesteld op een ontspannen ritje’, vervolgt ze wijs. Ze verwacht dat ze de ‘proeve van bekwaamheid’ met goed gevolg heeft afgelegd: ‘Ik kreeg twee keer een

complimentje’. Haar klasgenoot Julia Huver klinkt minder overtuigd. ‘Het ging op zich wel oké, maar ik denk dat ik wat van die kleine dingen ben vergeten, zoals over je schouder kijken. Eén keer heb ik wel vijf minuten gewacht voor ik overstak, daar kan ik wel op gezakt zijn.’ Myrthe spreekt haar moed in: ‘Welnee, daar kun je niet op zakken! Beter lang wachten, dan oversteken zonder uit te kijken.’ Een ander klasgenootje Claudia Kappert uit Nagele kent de wegen in Emmeloord minder goed. ‘Ik ga vaak met de auto en als ik met de fiets ga, rij ik altijd dezelfde route.’ Over het examen heeft ze een goed

gevoel: ‘Ik ben het niet echt gewend om in Emmeloord te fietsen, maar ik vond het examen ook niet moeilijk’.

Vrijwilligers

Intussen gaat de start van honderden anderen gewoon door. Na een fietscontrole waarin onder meer loshangende kabels worden vastgezet, vertrekt er om de minuut een leerling. De kinderen mogen elkaar niet inhalen, maar al gauw komen ze in groepjes langsrijden. De vrijwilligers die op strategische punten zitten te posten, letten erop dat de rugnummers in goede volgorde voorbijkomen. Wie een fout maakt krijgt een kruisje. Vijf kruisjes of meer betekent gezakt. Willem van der Meulen, ouder van een van de leerlingen van de St. Jozefschool, zit verscholen onder een paraplu tegenover de fietsbrug achter het Muzisch Centrum. ‘Kijk die gespan-

nen koppies eens. Ze doen het beter dan de meeste anderen die hier langs fietsen’, constateert hij. Van der Meulen post alleen en hij staat voor de hele dag te boek. ‘Ja, dat was wel even schrikken. Er was me thuis gevraagd: ‘Papa, wil je meehelpen? Het is voor mij de eerste keer en ik heb ‘ja’ gezegd, zonder te weten dat ik voor een hele dag gestrikt ben.’ Het regent en het is koud, maar hij kan er nog om lachen. ‘Goed zo, jongens!’, moedigt hij de kinderen en zichzelf aan. Wilma Mooiweer en Marjan Fikenscher staan te posten onder een luifel op de hoek van de Noordzijde. Ze hebben het zicht op de bocht bij het voormalige postkantoor, vanwaar de deelnemers aan het verkeersexamen moeten oversteken naar de Noordzijde. ‘Dit is een lastig punt hier, er komt overal verkeer vandaan en ze hebben niet allemaal door waar ze moeten oversteken.’ In het zoeken naar de juiste plaats om over te steken, vergeet menigeen dan ook achterom te kijken en zijn of haar hand uit te steken. Wilma en Marjan behoren tot de vaste kern vrijwilligers. Wilma heeft zich voor het vijfde jaar laten strikken en Marjan heeft al tien jaar op de teller staan. ‘Ze zijn er handig in’, zegt Wilma lachend over de organisatie, ‘als je aan het eind van de middag de spullen inlevert, krijg je al een formuliertje in handen gedrukt om je op te geven voor volgend jaar’. Maar toegegeven, ze vindt het nog steeds leuk en dat wordt door Marjan beaamt: ‘Het is een lekker dagje niks doen, mensen kijken.’

➔ Margé Hof